

hind ni raske wandumisse sanna ommast suust väljalasta? Se kiivi, mis sa olled tahtnud teise peale viissata, kubub viimiselt so omma pähhå, ja lõdb so pealuu katki, kui sa mitte sedda rasket süüd andeks ei pallu!"

Naene jäi mõtlemä.

See peál mõtlessin: Kui immelik on se aðsi, et ühhest suust tulleb met ja sappi välja. Kui monni firrikolinne altari ees pihtil, siis on temmal ni wagga någgo, kui tuikessel, mis taewast mahhatulnud; ja kui sesamma innimenne foddomail wihhastab, siis on temmal jälle loukoera någgo, mis saki moirab, et mets föllab.

Pärrast sain kuulda, et ðhto perrenaene keetnud paia täie kartowlid, woidjures, winud saunanaesele ja temnia

sästele súa. Naene lest tånnanud, lapsed annud ta käele suud, delnud: „Ei meie ilmaski enam wårrawat lahti ei játta." Perrennaene ei olle enam ial wandumud keige omma elloaia.

Salmikenne: „Ärge laske páva loja minna omma wihhastamisse ülle, ja ärge andke maad furradile." (Ew. 4, 27.)

„Anna andeks meile meie wöllad, kui ka meie andeks anname omma wölglastele." (Matt. 6, 12.)

Löppetusse sanna.

Häddä selle maiale, kus keik maiarahwas uskumatta! Uskumatta süddä panneb raudriwi taewauksesse ette, kustutab päikesesse illo, kui walguisse ja tähedede paistmissee ärra, ja mattab keikellohallika soned finni!